

Molnár Illés

Koncertnapló

I.

(Kodály: 2. vonósnégyes)

Varjúba zárva felizzik a szén.
Fossilis hő röpíti magasba,
tollai nyomán kisimul az ég.

Csiga útja mentén fénylik a nyál.
Laposra nyomja szét a telihold,
fénnyel keni össze az éjszakát.

Bordák mögé zárt megriadt állat
felhők alá szorult, tintát lő az
égre: zihálva fújtat, aki él.

II.

(Messiaen: Kvartett az idők végezetére)

Úgy terülni szét, mint üvegfalon
a madármatrix: maga ellen,
madarak ellen. Láthatóvá tenni

azt, aminek lényege, hogy a fényt
önmagán átértesse. Beborul:
nem az ég, csak a szembogár mögött.

Madarakká, matricákká foszlik
szét a táj, csörömpölve zuhan, mint
elejtett fedél: a felhők alja.

III.

(Kurtág: Microludes for piano)

Rojtolódik a hang a szó nyomán.
Nem tudom feléd fordítani a
saját arcom, csak azt, amelyiken

átlátszó madár vágott száját.
Rojtokkal teli a hangom, és szer-
tefoszlik, amit néven nevezek.

Ha üvegmadár dalol, és hangja
nyomán megfestem, színes tollakat
rajzolok neki, leírtam-e őt?